

Enganyar dient veritats

Enganyar al poble català dient moltes veritats però... ... silenciament el que és decisiu!

El malestar -per no dir cabreig- actual de moltíssims catalans és enorme.

Molts estan intuït o començant a adonar-se conscientment de que la conducta dels actuals dirigents que s'anomenen independentistes és el que en realitat ha impedit proclamar DE VERITAT la independència de Catalunya des del 2014 i, en especial, en els dos dies decisius d'octubre: el 10 i, sobre tot, el 27-O.

Ajuda a comprendre aquesta conducta anti-catalana dels actuals líders processistes entendre:

1.- que són els hereus i continuadors dels dirigents autonomistes de més de 30 anys, i que al seu torn aquests van ser, com molt detalladament va explicar Lluís Maria Xirinacs al seu llibre de [tres volums i 923 pàgines](#) *La traïció dels líders*, els hereus i continuadors dels dirigents traïdors dels anys 70,

i 2.- que es van veure obligats a començar a reciclar-se d'autonomistes reals en suposats independentistes a partir del 2009 a causa de l'enorme pressió del poble català, que de nou va mobilitzar-se massivament arran de les consultes populars per la independència començades a Arenys de Munt el 13 de setembre del 2009.

La primera pregunta que està en l'aire: QUÈ HA PASSAT? ON SOM EN REALITAT?

I aquí proliferen:

---articles que donen preteses justificacions (“no era previsible la violència de l'Estat Espanyol”, “hi hagués hagut un bany de sang” -Joan Tardà-, “es va voler anar massa ràpid”, “no s'ha sabut atreure a la majoria de la població catalana”, “ha fallat el suport europeu i internacional”, ...) o que fan crítiques més o menys encertades (“s'ha primat els interessos personals i de partit per sobre d'aconseguir la independència”, “no s'ha sabut construir les estructures d'estat”, “es tracta de quelcom nou que no s'havia fet mai”,...). En general, posen l'accent en les febleses, i fins i tot en la incompetència i falta de caràcter, dels actuals dirigents.

---objectius que alimenten l'engany que el 27 d'octubre realment es va “proclamar la República Catalana”. El lema central de l'ANC és “Fem la República Catalana”, lema que amb diferents variants (“guanyar”, “implementar”, “enfortir”, “consolidar”,...) és reprès pels altres protagonistes oficials. Tot està sent portat a abandonar “Independència” i limitar-se a “República” com si hagués estat REALMENT proclamada el 27-O, i aquesta fos REALMENT la materialització de la independència/llibertat de Catalunya

---grups nous (“RITA”, “La remor”, “Victòria”,...) destinats a impedir anar fins el fons i que proposen accions (plantada a la Plaça Sant Jaume, desobediència civil, anar als ajuntaments a registrar peticions de complir el mandat del 1-O,...) que distreuen del que és l’essencial.

---i cal situar en aquest context el darrer programa de Polònia on ja En Toni Soler i amiguets s’atreveixen a escenificar que per En Puigdemont “Res és impossible”, i que amb trucs de màgia pot enganyar al poble català totes les vegades que vulgui!!!

<http://www.ccma.cat/tv3/alacarta/polonia/polonia-res-es-impossible/video/5787271/>

Tot aquest maremàgnum està fet per retenir als qui s’estan desmarcant del processisme, per fer-los gastar forces en activitats que més enllà de les formes radicals que puguin prendre reforcen el processisme, i són un obstacle a arribar a les tres qüestions decisives: 1) la traïció dels actuals dirigents, 2) l’orientació anti-catalana que des de l’inici han donat a la mobilització del poble català, i 3) la necessitat de re-orientar els objectius i de, aleshores, fer les actuacions adients.

I això porta a una segona pregunta:

AIXÍ...

... AMB QUIN(S) DIRIGENT(S) PODEM COMPTAR?

Inicialment talla la respiració la resposta que va emergint: ningú ni res del que des del 2012 (invenció del “procés”) es presenta com independentista, ha actuat realment a favor de la independència de Catalunya:

---cap parlamentari dels 72 escollits el 27-S del 2015 en candidatures independentistes, ni cap dels 70 elegits el proppassat 21-D. Ni un -amb excepció de Na Muriel Casals, i caldrà aclarir de què va morir- s’ha atrevit a estar públicament en desacord amb els principals dirigents actuals... inclosos els que, després de dir-nos que havien proclamar a l’octubre dos cops la República Catalana, van viatjar voluntàriament al Madrid del que suposadament s’acabaven d’independitzar a fer-se empresonar, o bé els que van fugir (COMPTE, que ningú s’enganyi! Van fugir del poble català) disfressant-ho d’exili

---cap dirigent amb pes públic ni de la Generalitat de Catalunya ni dels partits i partidets (PDeCAT, ERC, CUP,...) ni de les entitats i moviments socials (ANC, Òmnium Cultural, CDR, CNR,...) que s’autoproclamen independentistes

---cap mitjà de comunicació de cap tipus, ni gran ni petit, començant pel principal rentador de cervell del poble català, TV3, passant pels diaris de paper Ara i El Punt Avui, i acabant en els diaris digitals (Vilaweb, El Nacional, El Món,...)

---cap personatge amb incidència social en qualsevol àmbit: cultural, universitari, científic, artístic,...

---cap, de qualsevol lloc, que sigui públic i que tingui incidència social àmplia,

sinó que TOTS I TOT han anat seguint i encobrint els successius ajornaments i girs dels continus canvis de “full de ruta” efectuats pels principals actors repartint-se en diferents moments i situacions el protagonisme com a bons companys de la mateixa activitat anti-catalana, cadascú i cada partit assumint el control d’una part dels catalans: Mas, Junqueras, Forcadell, Sànchez, Fernández, Baños, Puigdemont, Turull, Rull, Tardà, Rufián, Tremosa, Gabriel, Rovira, Ponsati, Comín,... i *tutti quanti!*

I si exagero, envieu-me, siusplau, presses de posició públiques documentades i, encantat, me'n faré ressò... del que, en qualsevol cas i amb visió de conjunt, només seria/serien l'excepció/les-excepcions que confirmaria/confirmarien la regla.

I emergeix amb força una tercera pregunta: I ARA, QUÈ? QUÈ ÉS EL QUE ÉS DECISIU?

Considero que el que explica que el poble català ens estiguem un altre cop (per això "[*¡Hay que bombardear Barcelona cada 50 años para mantener Cataluña sometida!*](#)") mobilitzant-nos any rere any, i votació rere votació, i festival rere festival, des del 2009 és el desig (encara) subconscient de **recuperar la llibertat que ens va ser arrabassada el 1714**.

I ara és imprescindible fer-nos plenament conscients (com a mínim) de que:

-Som un Estat Europeu (el Principat de Catalunya), el primer constitucional.

--- aquest Estat Europeu era i és el Principat de Catalunya

--- l'Estat Europeu constitucional Principat de Catalunya va ser un Estat Europeu independent fins el 10 de setembre de 1714

--- l'Estat Europeu constitucional Principat de Catalunya és un Estat Europeu que està ocupat des de l'11 de setembre de 1714

--- [1714 marca un abans i un després](#) que queda clarament reflectit en que fins 1714 apareixíem en tots els mapamundis, i que a partir de 1714 deixem de ser-hi.

--- quan d'un Estat ocupat marxa l'ocupant, automàticament torna a ser un Estat independent sense necessitat de posar-ho a votació de ningú

--- el fet que l'ocupació duri menys temps (4,5 anys en el cas de França per Alemanya a la II Guerra Mundial) o més temps (ja 304 anys en el nostre cas) dona més [força de la raó](#) al que més temps porta ocupat

--- la condició indispensable és que el poble ocupat no silenciï els seus Drets Històrics sinó que afirmi amb força arreu la seva situació d'[Estat Europeu constitucional ocupat](#) i que vol que l'Estat enemic ocupant marxi completament del seu territori

-La [força de la raó](#) del poble ocupat es multiplica [quan pot demostrar](#) que és [víctima d'un genocidi planificat i executat des de molt abans de l'ocupació](#)

--- en el cas català, el genocidi comença [molt abans de 1714](#) i comprèn com a mínim [8 dels 9 delictes \(5 delictes de genocidi i 4 delictes que s'han de combatre com si fossin genocidi\)](#) que estipula la [Convenció per la Prevenció i Sanció del Genocidi](#) adoptada per l'ONU el 1948

--- de nou i encara més, la condició indispensable *sine qua non* és que el poble ocupat no silenciï la seva lamentable situació.

-[Nosaltres NO hem de posar a votació](#) si som una nació i si volem tornar a ser lliures, sinó afirmar adequadament i arreu la nostra condició d'Estat Europeu constitucional ocupat des de 1714 i de poble català víctima d'un genocidi des de molt abans de 1714, i exigir que marxin de la nostra terra els invasors/ocupants/genocides

--- els catalans hem estat empesos a votar

----- en primer lloc, pels nostres dirigents (per cert, sense que mai ens suggerissin ni permetessin exercir cap previ "dret a decidir")

----- i en segon lloc, i de manera conscientment complementària, per Madrid/Castilla/Estado-Español al negar que podem votar. Penseu en quina seria la reacció dels catalans si Madrid convidés a "*¡Votad, catalanes, votad!*". La psicologia inversa funciona, oi?

--- els resultats de les votacions (intencionadament disfressades amb el trampós invent “dret a decidir” i així legalment invalidades a nivell internacional pels nostres líders) del 9-N, 27-S, 1-O i 21-D han estat sistemàticament ignorats i traïts pels “nostres”

--- ara se’ns està portant cap a una nova votació (aquest cop vestida amb l’ortodox “Dret d’autodeterminació”, que per nosaltres, malgrat tenir-ne dret, és una trampa mortal): [un referèndum pactat i vinculant obtingut mitjançant mediació internacional](#). I els nostres dirigents actuals afegeixen “com Escòcia”... ¡¡¡al mateix temps que censuren que a Escòcia el referèndum dels 2014 es va perdre perquè va haver-hi [una terrible tupinada \(70% real de SÍ convertit en 54,5% oficial de NO!\)](#) feta amb plena complicitat de les cúpules del Partit Nacionalista Escocès i dels mitjans de comunicació independentistes escocesos, cúpules escoceses amigues de les cúpules dels partits i mitjans independentistes catalans!!!

-Que votar és una trampa intencionada queda demostrat pel fet que els dirigents catalans que ens porten a votar ni tan sols fan la pregunta decisiva que caldria fer si és que necessàriament haguéssim de votar: **Posats a votar, qui vota? És a dir, a qui se li atorga el dret a votar?** Només als catalans, o bé “a todos los ciudadanos estadoespañoles en territorio catalán”, és a dir, també als ocupants de Catalunya?

--- en aquest sentit, a alguns països (a concretar) d’Europa de l’Est només es va permetre votar a les famílies establertes abans de l’arribada dels russos, és a dir, abans de 1940. Aquí podria ser a les famílies censades en territori català abans de la victòria de Franco el 1939...

-[Els catalans NO estem dividits](#). Els que estan dividits són “los ciudadanos estadoespañoles en territorio catalán”. I això és totalment diferent.

--- les tropes civils enviades planificadament pels successius governs de Madrid [no “Som catalans i espanyols”](#). [Sou ocupants de Catalunya!](#)

-Va fent-se cada cop més clar que l’obstacle principal per a que Catalunya torni a ser lliure NO és Madrid SINÓ Barcelona

-Així, doncs, i per concloure ara, TORNAR A SER LLIURES passa per a que emergeixin/emergim [els líders naturals del poble català](#) i que desplacem els actuals líders, heretats del franquisme i fabricats per l’autonomisme primer i pel processisme a continuació
--- **Directe-68!**, el partit polític sense polítics, fundat per [En David Raventós](#) per ser un instrument del poble català per tal de declarar unilateralment la independència, i **LA GOTA CATALANA**, som dos estris al servei de la independència -és a dir, de RECUPERAR LA LLIBERTAT i de RECONSTRUIR LA NACIÓ- al més ràpid possible.

Per acabar, declaro formalment que, sense cap afany de protagonisme, estic/estem disposats a col·laborar amb tota entitat, grup, persona, etc., que, per la seva pròpia experiència i pel camí que sigui, hagi arribat a conclusions, posicionaments i aspiracions similars.

Barcelona, 24 de setembre del 2018

Lluís Botinas